

Ivan Škrjanec.

Spisal *Lad. Ogorek.*

Mnogo mladih Slovencev mora zgodaj umreti. Umreti morajo naši mladi in nadarjeni ljudje, ko se jim komaj začne odpirati svet, ko šele prihajajo do koščka kruha, ki so se zanj trudili vse svoje mlade dni. Usoda nam ni prijazna. Kruto podira mlada življenja, ki bi — prepojena s krepko voljo in plemenitimi nameni — mnogo koristila svoji domovini. Zato nam je zmeraj tako težko, kadar zapade mlado življenje smrti.

Težko nam je še posebno, če je bilo tako mlado življenje delavno. Oče Ivan je bil veleposestnik, mati Apolonija pa je iz narodne rodovine Zupančičeve v Ljubljani. Rajni Ivan Škrjanec je obiskoval ljudske in srednje šole v Ljubljani. Ko je prebil na gimnaziji zrelostno preizkušnjo, je šel za eno leto k vojakom, kjer je napravil častniški izpit ter bil prideljen v službovanje 4. bosanskega polku,

Ivan Škrjanec je bil rojen dne 7. grudna 1874. l. v Vodmatu, sedanjem V. okraju ljubljanskega mesta.

ki ga tvorijo slovanski sinovi iz Bosne. Njegova vojaška služba je zahtevala, da je prišel Škrjanec večkrat na slovanski jug, izpoznal one kraje, ljudi in njih običaje ter zatorej v sebi utrdil in razžaril ljubezen do naših slovanskih bratov na avstrijskem jugu.

Na dunajski visoki šoli se je učil pravniške vede in je baš letos nameraval končati svoje nauke, a po štiriletnem bolehanju ga je prehitela smrt. Umrli je dne 16. malega srpana letos. Z njim so pokopali vse one lepe načrte, ki jih je snoval in nosil v duši, da z njimi ob ugodnem času pomore do povzdige zlasti naši mladinski književnosti. Imel je dobro srce, ki je gorelo za našo mladino.

Ivan Škrjanec je pisal v mnoge slovenske časnike. Zlagal je pesmi in objavljaj povesti, pa tudi nekaj gledaliških iger je zasnoval. Našemu listu je dopisoval z imenom Ivo Ivič ali pa kar z začetnicama pravega svojega imena (I. Š.). Obljubljal nam je mnogo, toda preden je prišlo od načrtov do resnice, se mu je izteklo bolno življenje.

Bodi mu ohranjen trajen in hvaležen spomin!

Žalostna pol.

Razžarja solnce širno ravan,
kraljič mlad jezdi čez mirno ravan.

»Prišel je sinoči sovražnik v naš grad,
in padel je oče in padel je brat.

Oj, solnce se smeje sladko tako,
kraljiču pa lice vse je bledó.

Sovražnik je vničil deželo mi vso,
oj, vničil jo z mečem, z ognjeno rokó.

Po kelihih rožnih rosa bleđi,
in solza v očeh kraljiču drhti.

Faz sam sem se rešil, s konjičem sam
bežim, bežim . . . ah, in ne vem, kam!

In dalje hiti — naprej, naprej
do nedoglednih, sinjih mej . . .

Naprej me nese konjič, naprej
do nedoglednih, sinjih mej . . . «

Nad širno poljano ptica leti
in mehko kraljiču zažvrgoli:

Na širni ravani solnce gori,
čez širno ravan kraljič hiti . . .

»Kaj žali, kraljič moj, te tako?
Zakaj ti solzno je mlado oko?»

In ptica v višinah poje slovo,
oj, poje mu mehko, poje tako:

Povesi solzne kraljič oči
in žalosten ptici tako govori:

»Ko tretjič razžari solnce ravan,
rešenja pride veselí ti dan:

Na širni ravani ležal boš,
oj, ležal mrtev sred tihih rož . . . «

Cvetko Slavin.

